

Յիշատակովդ խորհրդապէս սողորուած :
Աղնւատոնմ պարկեշտասուն մանկամարդ
Ուղարկաւորք, աչքերն արցունք, քովդ էին :
Թէ լինէիր այն բաներուն, ահ, ըզգաստ,
Պի՛ նընջէիր ժըպտեալ դէմքով, խընդագին :
Քանի ագնիւ, և սրբութեամբ պաշտելի
Եղաւ քու մահդ ՚ի գիրկըս մօրդ, որ լալով
Յառած աչքերը քու վըրայ, սիրալի
Կը նայէր միշտ ու կը դիտէր գօրովով :
Մինչ դու տակաւ, բարձրը երկնից վիհավայրն
Կը թըռչէիր անմահ հոգւովդ վաղ առտու .
Նա՛ որ սըրտիդ չընչել էր շունչ կենարար
Ըստիպուած էր քոյ վերջին շունչ ժողվելու :
Արդ մի վախնար այդ մըթին անդ մըտնալու,
Քաղցրիկ քուրիկ, դու դեռաբաց վարդ թուումած .
Բաշտին սիրտն գերեզմանիդ սիրարկու
Պիտի հրակենք . յիշատակդ է անմոռաց :
Թո՛ղ դու մեզի այս աշխարհիս տագնապն, ճն,
Ցաւեր, վըշտեր և պատիժ ներն երկնասաստ .
Դու քուն եղիր յաւերժական մըշտաւօթն :
Հանգիստ, անխուով կուսական քօղըդ վըրադ :

ԹԱՓԱՅԷԼ ԲԱՐՔԻՆԵՐԱ

ԱՌԱԿՔ

ՍԱՅԼՈՐԴ ԿԻԿՈՆ

Յեթոտ աշնան եղանակ,
Ուր՝ պէտ, անպէտ ժամանակ
Երկինք առատ է՝ անէրէ
Գեղացիին շատ լաւ է՝
Բուխորիկին մի անկին
Քաշուած՝ լինել անոյլ քու .
Եւ ամառուան քաշածներուն
Փոխան՝ առնուլ ոյժ զբուլթին :
Այլ շատ անգամ կը պատահի
Որ գեղացին՝ աշնան ցեխի
Սայլը լըծած՝ կ'ըստիպուի
Վարել պաշտօն փայտակերի :
Թեպէտ դըժաւ, պլ բնչ անել .
Այդ է եղել նոցա ճակատը զըրուել : —
Ուստի որ մի կեկո աղբար

Երբ յանտառէն տուն կը դառնար
Բեռնաւորած սայլը փայտ .
Պատանեցաւ մի դժբաղդ
Նըմա՛ փորձանք, պատահար,
Սայլը առաւ չէր երթար :
— Յոգնեցան արդեօք եղինք . —
Իրաւ է որ ճամբան ցեխ էր :
Կեկոն սըրտին նեղութենէն .
Որ չըլէի մութի մշնոյ,
Աղօթք կ'անէր քըթին տակէն
Որ Աստուած ոյժ եղներուն սայլ,
Քաշին տանին սայլը, խկոյն
Ու չըմբօթեալ խոսին ՚ի տուն :
Ուստի՛ յոգնած խեղճ եղներուն
Քըրտաթաթախ քամակներ

Սուր խըթանով, կը խոցէր :

Եղանց բերեւն

Խրնդունքներէն,

Ինչպէս փուռէն Բաբելոնի

Շունը կ'իշէր նրման ծովի :

Ինք կը կանչէր նեաւէն .

« Զո՛ւ, չո՛ւ, եղներս, քիչ մընաց

« Ան մեր գիւղն նեաւանց

« Կը տեսնուի . քա՛յ կենդանիք

« Հա՛ քաշեցէք, շուտ հասնինք » :

Անխօս եղներ ամենայն ջանք

Արեւ . այլ փո՛ւն աշխատանք,

Սպըլ և ոչ մի փոքրիկ քայլ

Կարող չեղաւ յառաջ երթալ :

Կամաց կամաց արեղակ

Երածիւնցաւ լերանց տակ :

Գիշերն իրեն սև մութ սաւան

Ըսկաւ . փրուել ամէն տեղ :

Մեր կիկոյին սիրտը նեղ

Բարձրացոյց ազօթքին ձայն .

« Ա՛յ սուրբ Սարգիս, սուրբ Թորոս

« Մեզ Հայերու Զարեհօս .

« Հա՛ շուտ հասիք խեղճ կիկոյին » :

Նոյն միջոցին,

Որոշակի,

Հըրհլտակի կամ մի սուրբի՛,

— Զէ յայտնի, —

Կը հասնի ձայնը կիկոյին .

Որ սարսափով

Ականջ դարձած բոլոր մարմնով,

Շունը թռնեւելով, լըռիկ մընջիկ,

Յետի խօսքերս կ'անէ մըտիկ .

« Խնդճ աղղղ, եղներք ինչո՛ւ կը տանջիս ...

« Երկից սուրբերն կը կանչես

« Որ զան ապլիզ համբայ բանան

« Կարելի՛ միթէ այդ բան :

« Բըրբի և բա՛ն ձեռք տու դուն,

« Մարբէ չորս կողմն տնիւնհրուն,

« Թէ որ կայ մի խոշ կամ պատճառ,

« Նոյն պղծար առկը ան .

« Յետոյ Էղնիրդ տառք վարէ,

« Ու տես կ'երթան նոցա թէ չէ՛ »

Արտաբաշտով կիկո աղբար,

Խակոյն փայտ մի ձեռքը առած

Անխնհրուն քովը գընաց,

Ու տեսաւ որ մի խոշոր քար

Կիտով չափ ցեխին մէջ

Կ'արգիւէր տնիւնհրուն եղնէջ :

Մի՛ծ աշխատանքով,

Լծակին միջոցով,

Երբ գըլորեց քարն մկիզի .

Եղներն առանց խըթանի,

Գիւղիւ սպլիկի՛ թիթիւ

Տարին մինչև տան առջև :

Այս առակիս բուն խըբասն

Այն է՛ որ Եսի ամէն մարդ

Իրեն ձեռքէն եկածն պէտք է

Աշխատելով 'ի գործ դրնէ :

Այնկէ յետոյ երբոր տեսնէ

Որ ինքն անձամբ կարող չէ,

Թող դիմէ սուրբերուն

Որ հասնին յօգնութիւն :

Այլ ես կ'աւտի՛ կիկո քեզ .

Զեռքէդ եկածն որ անես

Աստուած վերէն օգնական

Քեզ կը լինի յարսմամ :

Հ. ՔԵՐԱՎԱԵ Վ. ՔԱՆՏԵՐԵՆՈՒ

